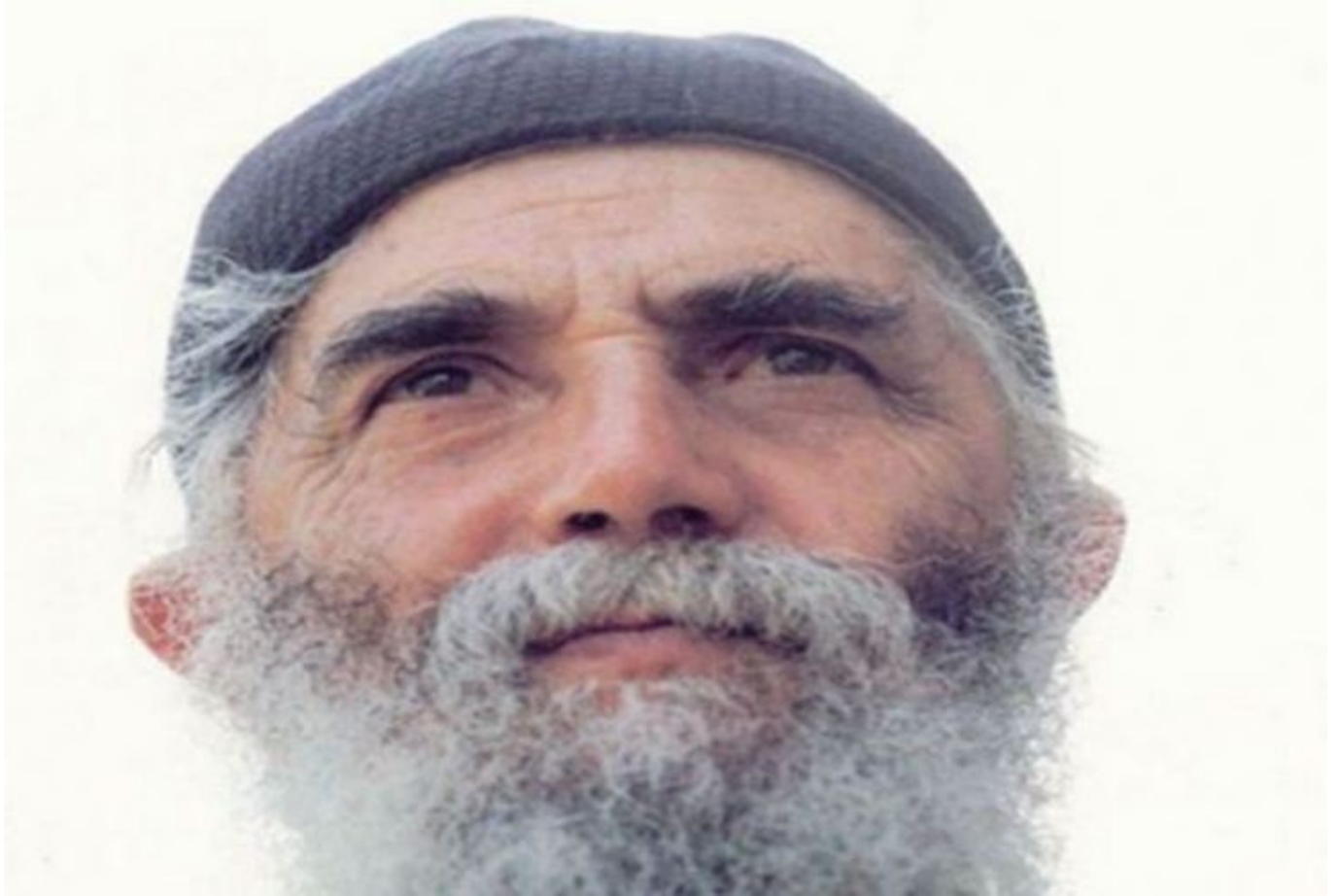

Στα δύσκολα χρόνια δημιουργείται μία αδελφωσύνη πολύ δυνατή

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Στίς μέρες μας καί νά μήν θέλουν νά δεθοῦν οἱ πνευματικοί ἄνθρωποι, θά τοὺς ἀναγκάσῃ ὁ διάβολος νά δεθοῦν. Ὁ διάβολος μέ τήν πολλή του κακία κάνει τό μεγαλύτερο καλό σήμερα στὸν κόσμο. Γιατί ἂς ποῦμε ἕνας πατέρας πού εἶναι πιστός καί θέλει λ.χ. νά κάνῃ φροντιστήριο στά παιδιά του, θά εἶναι ἀναγκασμένος νά βρῇ ἕναν καλό καί πιστό δάσκαλο γιά νά βάλῃ στό σπίτι του.

Ἕνας δάσκαλος πάλι πού εἶναι πιστός καί θέλει νά κάνῃ φροντιστήριο σέ παιδιά, γιατί δέν διορίσθηκε ἀκόμη, θά ζητᾷ νά βρῇ μία οἰκογένεια καλή γιά νά νοιώθῃ ἀσφάλεια. Ἡ ἕνας τεχνίτης πού ζεῖ πνευματικά εἴτε ἐλαιοχρωματιστής εἶναι, εἴτε ἠλεκτρολόγος κ.λπ., θά ψάχνῃ νά βρῇ νά δουλέψῃ σέ μία καλή οἰκογένεια, ὥστε νά νοιώθῃ ἄνετα, γιατί σ' ἕνα κοσμικό σπίτι θά βρίσκῃ τὸν μπελά του. Ἕνας χριστιανὸς νοικοκύρης πάλι, θά ψάχνῃ νά βάλῃ στό σπίτι του ἕναν καλό τεχνίτη

πού νά εἶναι καί πιστός ἄνθρωπος. Ἐτσι θά ψάχνη καί ὁ ἕνας καί ὁ ἄλλος νά βρῇ ἕναν πνευματικό ἄνθρωπο γιά νά μπορῇ νά συνεργασθῇ. Σιγά-σιγά, λοιπόν, θά γνωρισθοῦν μεταξύ τους οἱ πνευματικοί ἄνθρωποι ἀπό ὅλα τά ἐπαγγέλματα καί ἀπό ὅλες τίς ἐπιστῆμες.

Τελικά ὁ διάβολος μέ τήν κακία του, χωρίς νά τό θέλῃ, κάνει καλό: χωρίζει τά πρόβατα ἀπό τά γίδια. Θά χωρίσουν, λοιπόν, τά πρόβατα ἀπό τά γίδια καί θά ζοῦν ὡς «μία ποίμνη, εἷς ποιμήν». Καί βλέπεις, ἄλλοτε στά χωριά εἶχαν τσομπάνο καί ὁ κάθε χωρικός ἔδινε τά πρόβατα ἢ τά γίδια πού εἶχε, ἄλλος πέντε, ἄλλος δέκα καί βοσκοῦσαν πρόβατα καί γίδια μαζί, γιατί γίδια τότε ἦταν φρόνιμα καί δέν χτυποῦσαν μέ τά κέρατα τά πρόβατα. Τώρα τά γίδια ἀγρίεψαν καί χτυποῦν ἄσχημα τά πρόβατα τοῦ Χριστοῦ. Τά πρόβατα πάλι, ψάχνουν καλό βοσκό καί κοπάδι μόνον ἀπό πρόβατα. Γιατί ἔτσι πού ἔγινε ὁ κόσμος, εἶναι μόνο γιά ὅσους ζοῦν στήν ἁμαρτία. Γι' αὐτό θά χωρίζονται οἱ ἄνθρωποι καί θά ξεχωρίσουν τά πρόβατα ἀπό τά ἐρίφια. Ὅσοι θά θέλουν νά ζήσουν πνευματική ζωή, σιγά-σιγά δέν θά μποροῦν νά ζήσουν μέσα σ' αὐτόν τόν κόσμο· θά ψάχνουν νά βροῦν τούς ὁμοίους τους, ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ, νά βροῦν Πνευματικό καί θά ἀπομακρυνθοῦν ἀκόμη περισσότερο ἀπό τήν ἁμαρτία. Καί αὐτό τό καλό τό κάνει τώρα ὁ διάβολος μέ τήν κακία του, χωρίς νά τό θέλῃ.

Ἐτσι βλέπουμε ὅχι μόνο στίς πόλεις καί στά χωριά, ἄλλους νά τρέχουν στά νταούλια, στά μπουζούκια κ.λπ., νά ζοῦν ἀδιάφορα καί ἄλλους νά τρέχουν στίς ἀγρυπνίες, στίς Παρακλήσεις, στίς πνευματικές συγκεντρώσεις καί οἱ ἄνθρωποι αὐτοί νά εἶναι δεμένοι μεταξύ τους. Στά δύσκολα χρόνια δημιουργεῖται μία ἀδελφωσύνη πολύ δυνατή. Στόν πόλεμο δύο χρόνια ζήσαμε μαζί οἱ στρατιῶτες στήν διλοχία καί ἡμασταν περισσότερο δεμένοι καί ἀπό ἀδέλφια, ἐπειδή ζήσαμε ὅλοι μαζί στίς δυσκολίες, τούς κινδύνους. Ἡμασταν τόσο συνδεδεμένοι πού ἔλεγε ὁ ἕνας τόν ἄλλον «ἀδελφό». Ἦταν κοσμικοί ἄνθρωποι, μέ κοσμικά φρονήματα καί ὅμως δέν ἤθελε νά χωρισθῇ ὁ ἕνας ἀπό τόν ἄλλον.

Οὔτε Εὐαγγέλιο εἶχαν διαβάσει, οὔτε πνευματικά βιβλία. Εἶχαν τήν ἀπλή κοσμική μόρφωση, μέ τήν καλή ἔννοια, ἀλλά εἶχαν τό μεγαλύτερο ἀπό ὅλα, τήν ἀγάπη, τήν ἀδελφωσύνη. Τώρα τελευταῖα πέθανε ἕνας συστρατιώτης μας καί μαζεύτηκαν στήν κηδεῖα του οἱ ἄλλοι ἀπό ὅλα τά μέρη. Ἦρθε καί ἐδῶ πρό ἡμερῶν ἕνας συστρατιώτης μου νά μέ δῇ. Πῶς μέ ἀγκάλιασε! Δέν μποροῦσα νά βγῶ ἀπό τά χέρια του »Τώρα πολεμᾶμε μέ τόν διάβολο. Γι' αὐτό κοιτᾶτε νά ἀδελφωθῆτε πιό πολύ. Ἐτσι θά συμβαδίσουμε ὅλοι μαζί στόν δρόμο πού χαράξαμε, στό ἀπότομο μονοπάτι τῆς ἀνηφόρας γιά τόν γλυκύ Γολγοθᾶ». (Λόγοι, τόμ. Β').

